

De 7 momenten waarop een interventionist zichzelf klein maakt

...en waarom je ziet wat er speelt maar toch niets zegt

Je zit in een sessie en de spanning in de groep stijgt.

Iemand wordt subtiel buitengesloten. Een leider wordt ondergraven. Of het team beweegt weg van waar het werkelijk over gaat.

Je ziet het. Je voelt het.

En toch zeg je niets.

Niet omdat je het niet weet. Niet omdat je het niet begrijpt. Er gebeurt iets anders: je wilt het niet persoonlijk maken; je wilt het gesprek niet verstoren; je wilt de opdrachtgever niet verliezen; je wilt het goed doen.

Dat moment bepaalt de impact van je werk.

Dit document is niet bedoeld als kritiek. Ik deel deze inzichten omdat ik weet dat juist deze momenten bepalen hoeveel impact een interventie uiteindelijk heeft. En omdat ik zie hoe vaak ervaren professionals ze laten liggen, niet uit onkunde, maar uit iets dat veel subtieler is.

Moment 1: Je ziet de zondebok... maar je benoemt het niet...

In veel teams ontstaat vroeg of laat een zondebok. Iemand waar spanning, frustratie of kritiek naartoe stroomt. De groep voelt opluchting: de spanning heeft een adres gekregen.

Maar het echte probleem krijgt geen adres. De groep ontwijkt het.

Veel interventionisten zien dit gebeuren maar zeggen niets. Of ze gaan zich ook richten op de zondebok: die feedback geven, trainen, coachen. Het effect: de zondebok blijft zondebok. Het patroon blijft intact.

Wat helpt volgens de Tachles Systeem Interventie Methode™

Weet wanneer je wat doet. De grootste valkuil is werken op terrein waar het systeem als geheel nog niet aan toe is, ook al willen de leden juist graag dat de zondebok besproken wordt. Zondebokdynamiek vraagt een stevig fundament. Zonder dat verandert er niets, of verergert de dynamiek juist.

Moment 2: Je vult de stilte te snel

Stilte is in veel sessies een spannend moment. Niemand zegt iets. Mensen kijken naar elkaar, naar hun notities, of naar jou.

Voor veel begeleiders voelt dat ongemakkelijk. Dus ze grijpen in: een nieuwe vraag, een luchtige opmerking, een samenvatting. De spanning zakt. Het systeem ontspant.

Maar die stilte was vaak precies het moment waarop iets zichtbaar kon worden. Juist in die paar seconden zonder woorden laten groepen zien hoe ze werkelijk functioneren.

Wat helpt volgens de Tachles Systeem Interventie Methode™

Zie stilte als informatie. Blijf even bij de stilte en kijk wat er gebeurt. Voel ook van binnen welke informatie jouw lichaam heeft opgepikt over de stilte. Dat zijn zelden toevallige bewegingen. Hier zit de informatie die je helpt bepalen welke interventie een doorbraak betekent, en welke interventie geen verschil zal maken.

Moment 3: Je stelt een veilige vraag terwijl het systeem spanning nodig heeft

"Hoe kijken jullie hiernaar?" "Wat betekent dit voor jullie samenwerking?"

Prima vragen. Ze openen het gesprek. Maar in sommige situaties doen ze nog iets anders: ze verlagen de spanning. En juist daar kan het probleem zitten.

Wanneer een systeem een onderwerp vermijdt, een conflict, een machtsvraag, een onderstroom, zijn veilige vragen vaak precies wat het systeem nodig heeft om daar niet te komen. Het gesprek blijft netjes. Maar het echte onderwerp blijft buiten beeld.

Wat helpt volgens de Tachles Systeem Interventie Methode™

Maak de spanning zichtbaar in plaats van haar te verzachten. Niet door mensen aan te vallen, maar door het patroon te benoemen dat zich in het gesprek aftekent.

Moment 4: Je verdedigt je interventie

Je doet een interventie, benoemt een patroon, legt iets op tafel dat spanning geeft. En dan zegt iemand: "Dat klopt helemaal niet." Of: "Zo zie ik dat niet."

De automatische reactie: uitleggen wat je bedoelde. Verduidelijken. In discussie gaan.

Maar daarmee verschuift de aandacht. Niet meer naar het systeem, maar naar jou. De interventie zelf wordt het onderwerp. En dat haalt de spanning precies uit het systeem weg.

Wat helpt volgens de Tachles Systeem Interventie Methode™

Word nieuwsgierig naar wat er in het systeem gebeurt nu de interventie er ligt. Weerstand is geen probleem. Het is informatie. Meestal is het informatie over de powerplay die actief is in het systeem en die zich ook op als begeleider richt. Dat is normaal en te verwachten. Hoe

trefzekerder jij hier weet te interveniëren, hoe meer een traject met jou oplevert. Juist deze lastige momenten zijn vruchtbaar als je ze weet te benutten.

Moment 5: Je gaat uitleggen in plaats van interveniëren

Wanneer de spanning oploopt, doen veel begeleiders iets herkenbaars: ze gaan uitleggen. Over het patroon dat ze zien; hoe groepsdynamiek werkt; wat er in de groep gebeurt.

Het voelt nuttig, kundig en professioneel. Maar het systeem hoeft niets te veranderen, want jij doet al het werk. Je analyseert het patroon, benoemt de mechanismen en maakt alles begrijpelijk. En daarmee haal je precies de spanning weg die nodig is om het systeem zelf in beweging te brengen.

Wat helpt volgens de Tachles Systeem Interventie Methode™

Leer jezelf tijdens je begeleiding waarnemen en reguleren. Leren interveniëren vanuit je Vrije Innerlijke Plek betekent het verschil tussen een lage impact en excellence!

Moment 6: Je neemt verantwoordelijkheid die niet van jou is

Wanneer het stukt, gaan veel begeleiders trekken. Ze helpen het gesprek vooruit; zorgen dat iedereen aan bod komt; proberen het team weer in beweging te krijgen.

Het voelt behulpzaam. Maar het systeem doet het werk niet meer zelf, want jij doet het al. De spanning die in de groep ligt, wordt overgenomen door de interventionist. En daarmee blijft het patroon precies waar het was.

Wat helpt volgens de Tachles Systeem Interventie Methode™

Leren werken met verantwoordelijkheid op collectief niveau is een van de belangrijkste vaardigheden van de interventionist. Het is cruciaal om het systeem te faciliteren in het leren dragen van de gezamenlijke resultaat verantwoordelijkheden. Dit betekent dat je scherp wordt in het niet meer dragen van wat niet bij jouw rol als interventionist hoort. Dat is meer dan op je handen zitten. Het vraagt dat je die interventies doet die het systeem vervolgens helpen om deze competentie te integreren.

Moment 7: Je houdt je interventie in

Dit is misschien wel het meest herkenbare moment.

Er gebeurt iets in de sessie. Iemand maakt een opmerking die veel zegt over de dynamiek. Er wordt gelachen op een moment dat eigenlijk spanning laat zien. Of iemand zegt iets dat duidelijk maakt waar het werkelijk over gaat.

Je ziet het. Soms voel je het al voordat je het kunt uitleggen.

En toch zeg je niets. De interventie voelt te direct. Te scherp. Of je weet niet zeker wat het effect zal zijn.

Maar vaak lag juist daar de interventie die het systeem verder had kunnen brengen.

Wat helpt volgens de Tachles Systeem Interventie Methode™

Leer de spanning verdragen en vervolgens aan te gaan met een interventie. Niet alleen de spanning in de groep, maar ook de spanning die ontstaat wanneer jij iets benoemt dat het systeem liever niet ziet.

Dat vraagt systemisch inzicht, het vermogen om je eigen spanning te reguleren en ervaring in het werken met echte groepen, competenties en echte dynamiek.

Wanneer je dat ontwikkelt, verandert je werk. Je interventies worden niet groter. Wel preciezer, trefzekerder en transformerend.

Wat nu?

Veel interventionisten denken dat hun volgende stap zit in meer kennis. Nog een boek. Een nieuwe methodiek. Of ze denken dat ze zich steviger zullen voelen als ze stoppen met onzekerheid voelen. En dat werkt zelden. Het probleem zit niet in jou, het probleem is dat je nog te weinig navigeert vanuit het systeem en de interactie tussen de leden en jouzelf.

Wanneer je op systeemlevel leert kijken en handelen, verandert alles je werk (en je leven). Je interventies worden kleiner. Hun impact maximaal. Je wordt onderscheidend impactvol en dat werkt door in je bedrijf en in jou als mens.

De eerste stap die je nu kunt nemen is je inschrijven voor de (laatste!!) **One Day Workshop; Powerplay & System Interventions**.

[Meld je hier aan](#)

Tot dan!

